

Марія Пелих

ПРО ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ НАД ПРОЕКТОМ

У цьому проекті з міста Полтави брали участь студенти історичного факультету Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Нас було шестеро осіб: четвертокурсники Аліна Рябокінь, Марина Семко і я, Марія Пелих, третьокурсник Артем Олефіренко, другокурсниця Тетяна Татаріна, першокурсник Артур Гобозашвілі. Як люди свідомі, із певними поглядами та думками, та ще й майбутні історики, ми від самого початку цікавилися подіями, котрі розгорталися на Майдані, кожен по-своєму долучався до них. Зараз уже минуло досить часу, багато дум було передумано... Сам Майдан для когось завершився виборами, а для когось переріс у щось більше, у щось інакше... Тож, коли з'явилася пропозиція взяти участь у цьому проекті, зібралися студенти, котрі вирішили подивитися на Майдан очима інших людей, простежити за його розвитком збоку, наче ввімкнувши телефільм, а не як прямі учасники подій. Спочатку нас ознайомили з вимогами, розказали, що і як, а потім ми обрали собі респондентів і взялися до роботи.

На мою думку, полтавський Майдан мав свою специфіку, як, мабуть, і в кожному місті України. Люди, котрі ще й досі здаються дещо відстороненими й лінивими, насправді є палкими патріотами, люблять свою Батьківщину всім серцем, більшість із них долучилася до подій Майдану. Ми ж обрали собі в респонденти представників різних суспільних категорій, щоб поглянути на Майдан під різними кутами зору.

Так, Марина Семко опитувала Тетяну Валеріївну Авдєєву – активну учасницю громадської організації «ЗЛАМ стереотипів», котра займалася організацією мітингів, акцій, пікетів, флешмобів у Полтаві, координувала роботу майданівців, а також їздила до Києва. Марину пані Тетяна вразила своєю мужністю й непохитністю, здатністю ухвалювати виважені рі-

шення в найскладніших, а іноді й екстремальних обставинах.

Артем Олефіренко зацікавлено спілкувався із хлопцем Романом Федівим – молодим патріотом-націоналістом, «свободівцем», котрий майже на самому початку Майдану разом із побратимами попрямував до Києва, щоб узяти участь у більш масштабних подіях.

Аліна Рябокінь брала інтерв'ю в тендітної дівчини-студентки нашого ж факультету Анни Кравченко. Маленька й худенька, вона має сталевий характер та міцну волю. Анна була на Майдані від самого початку і до кінця. Вона спокійно розказувала про розгортання подій, про свої погляди, але очі її палали. За словами Аліни, під час інтерв'ю вона чітко зрозуміла, що ця дівчина знала, що вона робить.

Артур Гобозашвілі, котрий брав інтерв'ю в одного з інтерв'юєрів – Артема Олефіренка, стверджує: «Проект «Майдан: усна історія», я вважаю, вносить значний вклад в історію як науки. Завдяки цьому проекту ми маємо змогу дослідити, так би мовити, з першоджерела певні епізоди нашого буття. Завдяки проекту ми маємо можливість поспілкуватися з такими людьми, як Артем... Ця людина була не просто свідком подій, які розгорталися в Полтаві в ті тривожні місяці. Артем був їх активним учасником. Він справив на мене враження чесною людиною, яка готова захищати свої ідеали. Спілкування з Артемом було легким. Склалося переконливе враження, що він щиро вірить в ідеї Майдану. Він підтримував євроінтеграцію ще до Майдану. Це справжній патріот України. Під час його розповіді я не відчув якоїсь фальші».

Щодо моїх власних вражень... Було дещо складно, адже у 2013–2014 рр. стояти на Майдані, а 2015 р. на певний час позбутися своїх спогадів, щоб подивитися на події «збоку», очима іншого, не зразу вдається... Опитувала я Русла-

на Василенка, студента історичного факультету. Це розумний хлопець, він має стійкі погляди, був учасником Майдану... Манера мовлення, жести, міміка Руслана, котрі супроводжували наш діалог, пересвідчують, яка близька йому ця тема. Хлопець був майже на всіх акціях, мітингах, флешмобах, роздавав листівки, агітував людей долучатися до народного руху, вечорами чергував на барикадах, а вранці біг на пари. Ще до Революції Гідності він був прихильником «Свободи», але на Майдан ішов «позапартійним». Брав участь у сутичках, коли міліція

розганяла пікетувальників, допомагав людям... Руслан – це активіст, котрий був причетним до всіх головних подій полтавського Майдану. Я відразу повірила в його щирість, у чистоту його поглядів, у його ідею. Цей хлопець був тією частинкою одного великого цілого, що історики кваліфікують як рушійну силу...

Отже, ми бачимо, як прості люди, котрі люблять свою Батьківщину, прагнуть свободи, щодня творять історію рідного народу. Це яскравий приклад і того, як вони самі змінюють навколишній світ.

